

beidede Plan over 40 Millioner, hvoraf Regjeringen kun havde medtaget en Del, og for Landbefæftningen efter Mindretallets Betænkning (Tillæg B. for 1875—76 Sp. 93) 35 Millioner Kr. Da Folkethinget ikke kunde følge Regjeringen i denne Sag, blev Thinget opløst ved et kongeligt aabent Brev af 30te Mars 1876, hvori Ministeriet betoner bl. A. det Uforaarligge i længere at udsætte Paabegyndelsen af overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme. Under Behandlingen af Sagen i den overordentlige Samling sidste Foraar, syntes ved Regjeringens theoretisk at fastholde sin oprindelige Plan (jfr. Udvalgets Betænkning Tillæg B Sp. 18 fg.); men med Hensyn til Sagens Gjennemførelse vare Regjeringens Udtalelser en Del forskellige fra tidligere. I Efteraaret 1875 vilde Regjeringen, som anført, virke med al Kraft paa at gennemføre Sagen; i Mødet den 18de Mai 1876 (Folkethingstidenden for overordentlig Samling Sp. 45) yttre derimod Conseilspræsidenten Følgende: „Regjeringen har, førend den laaber en saa vigtig og nødvendig Sag som denne falde, anset det for at være dens uafviselige Pligt at gjentage Forsøget paa at komme til en Overenskomst ogsaa med dette Thing om disse Foranstaltninger“, — en Udtalelse, som i Mødet den 23de Juni s. A. (Folkethingstidende for samme Samling Sp. 206—7 og 232) af Conseilspræsidenten blev rettet derhen, at Regjeringen ikke, naar det ikke lykkes den at gennemføre Forsvarssagen som et samlet Hele, derfor vilde have opgivet sine Bestræbelser for i det Enkelte at gennemføre, hvad der i Dieblillet maatte kunne naas. Det nypalgte Folkething indtog samme Stilling som det tidligere Thing til denne Sag. Det erkjendte Sagens store Betydning og var villig til at give sit Samtykke til at anvende betydelige Midler i dette Viemod, naar Planen maatte anses for formaalsstjenlig, alle Forhold tagne i tilbørlig Betragtning, og naar Midlerne tilveiebragtes paa en Maade, der maatte anses for mest stemmende med Skatteborgernes billige Krav. Dette udtaltes i den af Thinget i Mødet den 23de Juni vedtagne Overgang til Dagsordenen, hvis Vedtagelse derhos indeholdt en bestemt Indsigelse fra Folkethingets Side saavel imod at lade Sagen falde som imod ethvert Forsøg paa en stykkevis Gjennemførelse uden forud vedtaget Plan. Den Dagen efter af Folkethinget enstemmig vedtagne Beslutning maatte i forpget Grad have overbevist Ministeriet om, at dets fortsatte Forbliven paa sin Plads kun yderligere vilde forhale og udsætte den Sag, hvis Fremme det i alt Fald tidligere havde stillet frem i første Række.

Som ovenfor under Nr. 261 a. og 265 anført, forlanges der paa Finantslovsforlaget § 26 til Krigsministeriet 769,500 Kr. og til Marineministeriet 1,160,000 Kr., hvilke Beløb, tilsammen 1,929,500 Kr., ere angivne at skulle anvendes til saadanne overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme, som tidligere vare henviste til Behandling i Forbindelse med det ovenomhandlede Lovforslag om Forsvarsvæsenets overordentlige Udsvilling. I Anmærkningerne til Finantslovsforlaget indeholdes der Intet, som kan tjene til Oplysning om Ministeriets nuværende Stilling til Forsvarssagen i sin Helhed, og til nyere Rundskaab derom kommer man heller ikke ved at gennemgaa Conseilspræsidentens Udtalelser (Folkethingstidenden for indeværende Samling Sp. 74) om, at „det har været og er Regjeringens Opgave af al Magt at søge at lode paa den lidet tilfredsstillende Tilstand, hvori Landets Forsvarsvæsen er“ . . . og at, „saalænge Regjeringen staar paa dette Sted, er det dens bestemte Villie at ville gennemføre det i Forsvarssagen, som den anser for nødvendigt for Landet. Veien, ad hvilken vi kunne komme frem, er forholdsvis ligegyldig; det er Maalet, som det er os om at gjøre“ . . . Thi vel synes Ministeriet her at udtale sig paa samme Maade som ifjor Efteraar om den Kraft, den vil lægge ind i sine Bestræbelser, men det antydes ikke, hvad Ministeriet nu maatte anse for „nødvendigt for Landet“, eller hvad der forståes ved „Maalet“, som det alene er Ministeriet om at gjøre. Sammenligner man da uden nærmere Veiledning det paa Finantslovsforlaget ovenfor nævnte Beløb, 1,929,500 Kr., med den Sum af c. 63 Millioner i Forening med de Tillæg, som den paagjældende Plan nødvendig maatte kræve, paa hvilken Sum Regjeringens Udtalelser ifjor Efteraar sigtede, da skønner Flertallet ikke bedre, end at det nu stillede Forslag faktisk er ensbetydende med „at lade Sagen falde“; men da Folkethinget, som ovenfor viist, har erklæret sig derimod, vil denne Betragtning ikke kunne lode til Vedtagelsen af den nævnte attraaede Bevilling. Vil man derimod have opfattet dette Forlangende paa Finantslovsforlaget saaledes, at dermed skal Begyndelsen være givet til stykkevis igjennem Finantsloven at gennemføre de samme Foranstaltninger, som Folkethinget tidligere, da de forelaa i en særlig Lov, ikke har kunnet billige uden en forud vedtagen Plan, hvilken Thinget har stillet som Betingelse for at begynde Sagen, og uden Tilveiebringelsen af Midlerne paa den Maade, Thinget har krævet, da forekommer det Flertallet, at man, ved at følge Ministeriet paa den foreslaaede Vej, i enhver af de nævnte Hensender vilde komme i Strid med den Stilling, Folkethinget hidtil har indtaget til denne vigtige Sag. Flertallet tror derfor at være i Overensstemmelse med Folkethinget, naar det indstiller den nævnte Sum af 1,929,500 Kr. til Forfæstelse.

Hertil maa Mindretallet (Naberg, Dinesen, Scavenius og Lugen) sige Følgende: Da efter de sidste almindelige Valg Flertallet i det nypalgte Folkething stillede sig paa samme Standpunkt som Flertallet